

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ
Ετησίᾳ δρ. 12.—
Ἐξέμνητος > 6,50
Τρίμηνος > 3,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστης μηνός.

Ἐξωτερικοῦ
Ετησίᾳ φρ. 20. 15.—
Ἐξέμνητος > 8.—
Τρίμηνος > 4,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φύλλα προσηγορευμένων ἐτών, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐαγγελιστοῦ δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Νοεμβρίου 1919

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 49

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT
[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'. (Συνέχεια)

— Τὰ νερά πέτρουν στὸ ἀνθρακωρυ-
χεῖο ! φώναξε ὁ Καρρορῆς.
— Δὲν εἶναι νερό, εἶπε ὁ Δάσκαλος.
— Τί εἶναι λοιπόν ;
— Δὲν ξέρω· μὰ δὲν εἶναι νερό.
Ἄν καὶ τόσες φορές ὁ Δάσκαλος εἶχε
δῶσει δείγματα τῆς εὐθυκρισίας του, δὲν
τὸν ἐπίστευαν ἂν δὲν ἔδινε
κάθε φορὰ καὶ τὴν ἀπόδειξη
τοῦ ἰσχυρισμοῦ του. Ἐπειδὴ
ὁμολογοῦσε τώρα πὼς δὲν
ἔφερε τὴν αἰτία τοῦ κρότου
ἐκείνου, (ποῦ καθὼς ἐμάθαμε
ἀργότερα, τὸν ἔκανε ἕνας με-
γάλος ἀνεμιστήρας, ποῦ τὸν
εἶχαν βάλει γιὰ νὰ στέλνουν
ἀέρα στοὺς ἐργάτες,) ἔαναγύ-
ρισαν μὲ τρελλὸ φόβο στὴν
βέα τῆς πλημμύρας.
— Ἄναψε τὴ λάμπα !
— Περιττό.
— Ἄναφέ τη ! ἀναφέ τη !
Ἐποχρεώθηκε νὰ ἀπακού-
σῃ, γιὰτὶ ὅλοι τὸ ζήτησαν ὁ-
μόφωνα.

Τὸ φῶς μᾶς ἔδειξε τότε
πὼς τὸ νερό δὲν εἶχε ὑψωθῇ καθόλου·
μᾶλλον εἶχε χαμηλώσει.
— Βλέπετε λοιπόν ; εἶπε ὁ Δάσκα-
λος.
— Θάνατιβὴ σὲ λίγο· κι' αὐτὴ τὴ
φορὰ δὲν ὑπάρχει σωτηρία !
— Ἄς τελειώσουμε λοιπὸν μιά καὶ
καλὴ· δὲν μπορῶ πιά νὰ βαστάξω !...
— Δὲς μου τὴ λυχνία, Δάσκαλε. Θὰ
γράψω δυὸ λόγια γιὰ τὴ γυναῖκα μου
καὶ τὰ παιδιὰ μου.
— Γράψε καὶ γιὰ μένα !
Ὁ Μπεργκουνού εἶχε γυρέψει τὴ λυ-

χνία, γιὰ νὰ γράψῃ πρὶν πεθάνῃ στὴ
γυναῖκα του καὶ στὰ παιδιὰ του. Εἶχε
στὴν τσέπη του ἕνα κομμάτι χαρτί κι'
ἕνα μολύβι. Κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ.

«Ἐμεῖς, ὁ Γάσπαρος, ὁ Παγῆς, ὁ
Δάσκαλος, ὁ Καρρορῆς κι' ὁ Ρεμῆς,
κλεισμένοι στὸ Ἀναίθασμα, θὰ πεθά-
νουμε.

«Ἐγώ, ὁ Μπεργκουνού, παρακαλῶ
τὸ Θεὸ νὰ γίνῃ ὁ ἀντρας τῆς χήρας
μου κι' ὁ πατέρας τῶν ὀρφανῶν μου.
Τοὺς δίνω τὴν εὐχή μου».

— Ἐσύ, Γάσπαρε, τί θέλεις νὰ σοῦ
γράψω ;

«Ὁ Γάσπαρος ἀφίνει ὅ,τι ἔχει στὸν

ἀνοησίες, εἶπε μὲ θυμὸ ὁ Μπεργκουνού.

— Δὲν εἶναι ἀνοησία.

— Δὲν ἔχεις κανένα νάποχαιρετή-
σης ἐσύ ; τὴ μάνα σου ;

— Ἡ μάνα μου θὰ μὲ κληρονομήσῃ !

— Ἐσύ, Ρεμῆ ;

«Ὁ Ρεμῆς χαρίζει τὸν Κάπη καὶ
τὴν ἄρπα τοῦ στὸ Ματτία. Φιλεῖ τὸν
Ἀλέξη καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ πάῃ νὰ
βρῇ τὴ Δίξα, νὰ τὴ φιλήσῃ καὶ νὰ τῆς
δώσῃ ἕνα ξερὸ τριαντάφυλλο ποῦ εἶναι
στὴν τσέπη του».

— Νὰ υπογράψουμε τώρα ὅλοι.

— Ἐγὼ θὰ βάλω ἕνα σταυρό, εἶπε
ὁ Παγῆς.

— Τώρα, εἶπε ὁ Μπερ-
γκουνού, ἀροῦ ὑπόγραψαν ὅ-
λοι, παρακαλῶ ν' μαφίσετε
νὰ πεθάνω ἡσυχος, χωρὶς ὁ-
μιλίες. Ἀντίο συντρόφοι !

Κατέβηκε ἀπ' τὸ σκαλί
τοῦ στὸ δικό μας, μᾶς φί-
λησε καὶ τοὺς τρεῖς, ξανανέ-
θηκε στὸ δικό του καὶ φίλησε
τὸν Παγῆ καὶ τὸν Καρρορῆ·
ἔπειτα ἔκαμε ἕνα σωρὸ ἀπὸ
καρβουνόσκονη, ἔβαλε ἀπάνω
τὸ κεφάλι του σὰ σὲ μαξιλά-
ρι, ξαπλώθηκε ὅλος καὶ δὲν
κουνήθηκε πιά.

Ἡ διαθήκη ποῦ γράψαμε
προτῆτερα κι' ὁ Μπεργκουνού
ποῦ παραδίδουνταν ἔτσι στὸ
θάνατο, δὲν μᾶς ἔδιναν βέβαια

θάνατος. Τὰ κτυπήματα ὥστόσο τῶν σφυ-
ρῶν ἀκούγονταν πῶς δυνατὰ, πῶς καθα-
ρὰ τώρα, ποῦ ἐσήμαινε βέβαια πὼς μᾶς
εἶχαν πλησιάσει καὶ σὲ λίγο ἴσως θὰ
μᾶς ἔφθαναν. Αὐτὸ μᾶς εἶπε κι' ὁ
Δάσκαλος γιὰ νὰ παρηγορηθοῦμε.

— Μ' ἂν ἦταν ὅσο κοντὰ λές, θὰ
τοὺς ἀκούγαμε νὰ φωνάζουν· μὰ δὲν τοὺς
ἀκούμε· οὔτε ἐκεῖνοι ἀκούνε μᾶς.

— Μπορεῖ νὰ μὴν ἀπέχουν παρὰ
λίγα μέτρα καὶ πάλι νὰ μὴν ἀκούγεται
ἡ φωνή. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος
τοῦ στερεοῦ ποῦ ἔχει νὰ διαπεράσῃ.

«Τὸ νερό τινάχθηκε ὡς ἀπάνω...» (Σελ. 370, στ. γ')

ἀνεψιό του τὸν Ἀλέξη καὶ νὰ εἶναι καλός.

«Ὁ Παγῆς ἀναθέτει τὴν γυναῖκα
του καὶ τὰ παιδιὰ του στὸ Θεό, στὴν
Παναγιά καὶ στὴν Ἐταιρεία.»

— Ἐσύ, Δάσκαλε ;

— Ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα, ἀποκρί-
θηκε ὁ Δάσκαλος θλιβερά· κανένας δὲν
θὰ μὲ κλάψῃ μένα.

— Ἐσύ, Καρρορῆ ;

— Ἐγώ, ἐφώνησε ὁ Καρρορῆς, πα-
ραγγέλλω νὰ πουλήσουν τὰ κάστανά μου
ἄψητα.

— Το χαρτί μας δὲν χωράει τέτοιες

ΡΗΝΟΥΛΑ Η ΑΣΤΥΡΟΣΤΟΜΗ

Κωμωδία μονόπρακτη

(Συνέχεια: Ώδε σελ. 380.)

ΣΚΗΝΗ V

ΡΗΝ.—Μαμμά, ήλθα να σου πω πώς ή λαγανόσουπα είναι έτοιμη.

Κα ΛΙΝ.—Έρχομαι.

ΡΗΝ.—Θα κάμης καλά, γιατί ο Γιάννης ήταν στο τέταρτο πιάτο του όταν έφυγα. Αν άργήσης πολύ, μπορεί να μη φας σήμερα!

Κα ΛΙΝ.—Πάμε. (Από μέσα της). Θα πάω να είδοποιήσω τον Λιναρά. (Φεύγουν. Σε λίγο έρχεται σιγά-σιγά ο Φραγκούλης και στέκεται σε κάθε βήμα για ν' ακούση).

ΣΚΗΝΗ VI

ΦΡΑΓΚ.—Κανείς! Η κυρία Λιναρά και ή κόρη της φύγανε. Σκέπτομαι να τους καταφέρω κάτι που να τ'ονομούνται. Είμαι έξυπνος ή δεν είμαι! (Κυττάζει γύρω του). Όλα αυτά τα λιβάδια είναι αὐτοῦ τοῦ Λιναρά, μιά γή έξοχη, καλλιεργημένη, και με μεγάλη πρόσοδο· ενώ εἰς Φραγκούλη, δεν έχεις παρά μερικά ξεροχώραφα. Είναι αλήθεια πώς ο Λιναράς δουλεύει όλο τὸ χρόνο, σκάφτει, σκαλίζει, όργώνει, αδιάκοπα, ενώ εἰγώ δεν κάνω ποτέ τίποτα. Γούστο κι' αυτό δουλεύει για μένα, ξεκουράζομαι για κείνον! Να μπορούσα με τον ίδιο τρόπο να μοιράζομαι και τὰ λεπτὰ του; Τὸν μισῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! Δεν είχε παρά να κἀνη μιά μικρή ψευδομαρτυρία πρὸς χάριν μου, για να κερδίσω τὴν τελευταία μου δική. Και όμως προτίμησε να πῇ τὴν αλήθεια, και τὴν ἔχασα. Μὰ θα ἐκδικηθῶ, θὰ τὸν καταστρέψω και θὰ τοῦ πάρω τὴν περιουσία του. Πῶς; ... Δεν ξέρω; ζητῶ, σκέπτομαι, και ἐπιτέλους θὰ βρῶ τὸν τρόπο.

ΣΚΗΝΗ VII

ΝΙΚΟΛΕΤΑ, (έρχεται τραγουδώντας.) —Τ' ἄστρο τὸ λαμπερό, φέγγει στὸν οὐρανό...

ΦΡΑΓΚ. (ἀπὸ μέσα του.) —Α! να ή μικρή Νικολέτα. Να μπορούσα με τρόπο να τὴν κάμω να ολυαρήση για τὸς κυρίους της... (Βήχει πλησιάζοντας.) Χούμ! Χούμ!

ΝΙΚ. (χωρίς να τὸν ἰδῇ) —Έπιτέλους, γύρισα. Είμαι ευχαριστημένη ἀπὸ τὸν αὐτό μου.

ΦΡΑΓΚ. (πλησιάζει.) —Ε! Νικολέτα, μὸς φαίνεται χαρούμενη!

ΝΙΚ.—Ω! είμαι καταχαρούμενη, γιατί ξέρετε, όλοι λένε πὼς είμαι ἀφηρημένη, και ἐπειδὴ δεν ἔκαμα κουτάμαρες σήμερα τὸ πρωί, αὐτὸ μ' ευχαριστεί.

ΦΡΑΓΚ. (με γλυκὴ τρέπο). —Πῶς! έχουν τὴν τόλμη να σε κατηγοροῦν; ή κυρία σου ἴσως; τί ἀπαιτητικοί ἄνθρωποι που υπάρχουν!...

ΝΙΚ.—Ω, ή κυρία μου είναι καλή. ΦΡΑΓΚ. (με τὸ ἴδιο ὕφος). —Τότε, θὰ είναι ο κύριός σου. Αὐτὸς ο κύρ Λιναράς είναι χωρίς ἄλλο πρόστυχος, χυδαίος, θυμώδης.

ΝΙΚ.—Καθόλου! ο κύρ Λιναράς είναι καλὸς για ὅλο τὸν κόσμο· ἂν και...

ΦΡΑΓΚ.—Α! (ἀπὸ μέσα του.) Θα μιλήσῃ. (Δυνατά). Λέγε, μικρή, σὰκούω.

ΝΙΚ.—Αν και λέει κάποτε γελῶντας πὼς πέρασα ἀπὸ τὸ Κουτοχώρι και μὸς δῶσανε μιά με τὸ σφυρί στὸ κεφάλι!... Έχει λάθος, δεν πῆγα ποτέ σ' αὐτὸ τὸ χωριό, οὔτε μὸς δῶσανε τὸ παρμικρὸ κτύπημα με τὸ σφυρί.

ΦΡΑΓΚ.—Νὰ δὰ ή ὥρα! Αὐριο θὰ σου πῇ πὼς ἔφαγες και τὸ κουτόχορτο... Έγὼ στή θέσι σου θάπερνα τὸ πᾶγμα σοβαρά· θὰ ἐκδικούμουν!

ΝΙΚ.—Νὰ ἐκδικηθῶ; τ'είν'αὐτὰ που λέτε;

ΦΡΑΓΚ. (ἀπὸ μέσα του). —Πολλὰ εἶπα! (Δυνατά). Μπράβο, Νικολέτα! Βλέπω πὼς εἶσαι ἕνα καλὸ κορίτσι και ἀγαπᾷς τὸς κυρίους σου.

ΝΙΚ.—Α! ὅσο γιαυτό, ναί.

ΦΡΑΓΚ.—Κι' ἐγὼ τὸς ἀγαπῶ, τὸς ἀγαπῶ πολύ. Είναι τόσο καλοὶ ἄνθρωποι!... Και όμως έχουν ἐχθρούς στὸ χωριό.

ΝΙΚ.—Έχθρούς! είναι δυνατό!... Ποιὸς λοιπόν;

ΦΡΑΓΚ.—Σούτ!... Σιωπή! Οὔτε λέξη αὐτὸ ἀπάνω, για τὸ καλὸ τους. Όρκί σου πῶς δεν θὰ πῇς τίποτα σε κανένα.

ΝΙΚ.—Μείνετε ἡσυχος: είμαι ο τάφος τὸν μυστικῶν!

ΦΡΑΓΚ.—Έγὼ ἀγρυπνῶ ἐπάνω τους, μὰ για να τὸς προστατεύσω ἀποτελεσματικά, πρέπει να είμαι ἐνήμερος σε ὅ,τι τὸς ἀπορῇ. Βασιζομαι σε σένα για να με πληροφορῇς.

ΝΙΚ.—Μείνετε ἡσυχος. Και πρῶτα πρέπει να ξέρετε...

ΦΡΑΓΚ. (ἀπὸ μέσα του). —Έπὶ τέλος! (Δυνατά). Λέγε, μη μὸς κρύψης τίποτα.

ΝΙΚ.—Πρέπει να ξέρετε, πὼς χθὲς ἔχασα να δῶσω φαί στίς ὀρνίθες, πὼς δεν ἔβαλα καθόλου κρέας μέσα στη σούπα και πὼς ἔσπασα τὴ γαλάζια σουπιέρα, δυὸ πιάτα, τρία ποτήρια και τὴ μεγάλη σαλατιέρα με τὰ λουλούδια.

ΦΡΑΓΚ. (με ἀπογοήτευση). —Αὐτὰ είναι ὅλα;

ΝΙΚ.—Πῶς; μὰ είναι ἀρκετά· και πολλὰ μάλιστα!

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΡΗΝΟΥΛΑΣ.—Νικολέτα!... Νικολέτα!

ΦΡΑΓΚ. (ἀπὸ μέσα του, με ἀπο-

γοήτευσι). —Έρχονται!... τὼρα που θὰ μάθαινα ἴσως κάτι... Θα ξανάλθω. (Δυνατά.) Άντιό, κόρη μου. Μὸς λὲς τὰ ἐπιλοιπα ἀργότερα... Και σιωπή, τσιμουδιά. (Φεύγει γρήγορα).

ΣΚΗΝΗ VIII

ΝΙΚ.—Δεν τὸν γνωρίζω καθόλου αὐτὸν τὸν κύριο, μὰ φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος.

ΡΗΝ. (έρχεται φωνάζοντας). —Νικολέτα... Νικολέτα!

ΝΙΚ.—Ποιὸν ζητᾷτε, δεσποινίς;

ΡΗΝ.—Μὰ ἐσένα. Είναι ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας που σου φωνάζω.

ΝΙΚ.—Αλήθεια; ἐμένα λοιπὸν λένε Νικολέτα;

ΡΗΝ.—Χωρίς ἄλλο.

ΝΙΚ.—Εἴστε βέβαιη;

ΡΗΝ.—Αχ, ἀφηρημένη, ἔλα στὸν αὐτό σου!

ΝΙΚ.—Και όμως εἰν' αλήθεια. Μὰ συγχωρεῖτε, δεσποινίς Ρηνούλα, σταματᾷ ο νοῦς μου κάποτε.

ΡΗΝ.—«Κάποτε!»... Θέλεις να πῇς πάντα! Καλὰ που σε βρῆκα μονάχη: ἔχω τόσα πράματα να σου πῶ.

ΝΙΚ.—Τί λοιπὸν, δεσποινίς;

ΡΗΝ.—Πρῶτα να σου θυμίσω πὼς είναι σήμερα τὸ πανηγύρι τοῦ χωριοῦ.

ΝΙΚ.—Δεν τὸ ξέχασα, θὰ πάμε κι' οἱ δυὸ μας με τὴ συνοδεία.

ΡΗΝ.—Ναί, με ὅλες τίς φιλενάδες μας: τὴν Κατερίνα Λεδοῦση που ἔβαλε κιόλας ἀλεύρι στὰ μάγουλά της, για να κρύψῃ τίς πακνάδες της· τὴν χοτρο-Πηνελόπη που έχει μιά θαυμασία σκούφια, που τὴν ἔκαμε με ἕνα μπερντέ τοῦ παραθύρου· τὴν ψιγὴ τὴν Ἀναστασία, ἐκείνη που πέρνει ὅλα τὰ μηδενικά στὸ σχολεῖο...

ΝΙΚ.—Με συμπάθειο, δεσποινίς, μὰ ή μαμμά σας δεν ἀγαπᾷ να λένε τὸ τί κάνει ο ἕνας κι' ο ἄλλος.

ΡΗΝ.—Καλὰ! θὰ πῇς και συ πὼς είμαι φλύαρη!

ΝΙΚ.—Δηλαδή...

ΡΗΝ.—Φλύαρη! μὰ καθόλου! πρέπει να μιλεῖ κανείς για κάτι. Ἄς είναι όμως, για τὸ χατήρι σου ὑπόσχομαι πὼς δεν θὰ είμαι πιά φλύαρη... ἂν είμαι μδλα ταῦτα!

ΝΙΚ.—Καλὰ τὸ εἶπατε, δεσποινίς, να ἕνας ἀληθινὸς λόγος! σὰς συχαίρω για τὴν καλή σας ἀπόφασι.

ΡΗΝ.—Ἄς γυρίσουμε τὼρα στὸ σπίτι: είναι ὥρα να ἐτοιμάσουμε τὰ φορέματά μας για τὸ πανηγύρι. (Φεύγουν.)

ΣΚΗΝΗ IX

ΓΙΑΝ. (έρχεται σιγά-σιγά με ὕφος ρεμβῶδες). —Παράξενο!... τί λέω; ἐκπληκτικό! τί λέω;... ὑπερφυσικό! Έγὼ, ο Γιάννης, που εἶχα ἕνα στομάχι στρουθοκαμήλου, που καταβρόχιζα και χα-

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. LE ROY)

I'. (Συνέχεια)

—Πιερρότε! ἀγαπητέ μου Πιερρότε! φίλε μου! ἀδελφέ μου!... Εἶσαι σύ;... Ω, μίλησε ἀκόμη, μίλησε! Σε παρακαλῶ!... Μίλησε, για να πεισθῶ, ὅτι δεν βλέπω ἔνερρο!...

Η φωνή τοῦ νέου ἀκούσθηκε πάλι ἀπὸ μέσα.

—Ναί, Κολομπίνα, εἴμ' ἐγώ... ο Πιερρότος, ο ἀφοσιωμένος σου φίλος... Και σε παρακαλῶ, σ' ἐξορκίζω, νανοίξετε τὸ γρηγορώτερο στὸν κύριο Ἀστυνόμο και τὸς στρατιῶτες του!

—Πῶς, πὼς; φώναζε τότε ο Κάσσανδρος, που ή παρουσία τοῦ Πιερρότου στὸ ὑπόγειο τὸν ἠτύχασε κάπως. Κι' ο Πιερρότος λοιπὸν εἰν' ἐκεῖ μέσα; Τί σημαίνει αὐτό;

—Θὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω ἀμέσως, κύριε Κάσσανδρε, ἀποκρίθηκε ο νέος· ἀλλά, σὰς παρακαλῶ, ανοίξετε πρῶτα να βγοῦμε. Το χρηματοκιβώτιό σας ἐγλύτωσε και κρατῶμε δεμένους τὸς δυὸ κλέφτες.

—Μὸς λὲς αλήθεια; Μὴ με γελᾷς; Μὴν εἶσαι και συ με τὸς κλέφτες;...

—Ω, πατέρα, τί λόγια είναι αὐτὰ; εἶπε ή Κολομπίνα.

—Κύριε Κάσσανδρε, διαμαρτυρήθηκε ο Πιερρότος. Ἄν ήμουν με τὸς κλέφτες, θάμουν κλέφτες!

Μὰ ξέρετε πολὺ καλά, πὼς ἐγὼ δεν είμαι κλέφτης!

—Και τὸς ἔχετε δεμένους καλά; —Μὴ φοβᾷσθε, ἐννοία σας, δεν ὑπάρχει φόβος να μὰς φύγουν.

—Και θὰ είναι φρικτοί, ή; —Μὴν τὰ ρωτᾷτε! Ἀσχημοὶ σὰν τὰ ἐπὶ τὰ θανάσιμα ἀμαρτήματα. Θὰ τὸς ἰδῇτε!... Ὄνα: για σὰς μιά ἐκπληξί που δεν τὴν περιμένετε ποτέ.

—Ἐκπληξί; γιατί;

—Σὰς ὀρκίζομαι... ὅτι μάθετε. Μὰ ἔλατε λοιπὸν! Δεν ανοίγετε ἀκόμη;

—Θανοίξετε ναί ή όχι; φώναζε ο Ἀστυνόμος. Φθάνει πιά ή φλυαρία. Μὰς πεθάνατε, κύριε Κάσσανδρε!...

Ἐπιτέλους, ο Κάσσανδρος ἀναγκάσθηκε να υποκύψῃ. Με χέρι διστακτικὸ ἀκόμη, ἐπάτησε τὸ πρῶτο κουμπί, ή πλάκα τοῦ τζακιῶ σήκώθηκε, κι' εἰς τὸ

ἀνοιγμα παρουσιάσθηκε το κατακοκκίνο μούτρο τοῦ κυρίου Ἀστυνόμου, που τὸ ἐπαιτῶνε μιά μεγαλοπρεπέστατη περρούκα, στολισμένη όμως ἀπὸ ἀράχνες, που τίς είχε μαζέψει στὸ ὑπογειο.

—Δεν ἐματαστάθηκε τέτοιο κακό! εἶπε λαχανιασμένος ἀπὸ κούραση και θυμό. Ἐνας Ἀστυνόμος, κλεισμένος τὸ σὴν ὥρα σὰν κκοῦργος!... Ξέρετε τί σὰς ἄξιζε τὼρα, κύριε; Να σὰς ἀρίσω να τὰ βγάλετε πέρα με τὸς κλέφτες μόνος σας.

Και γυρίζοντας στὸς στρατιῶτες του, καταθυμαμένος, ἐφώναζε:

—Πᾶμε, παιδιά! Τὸς κλέφτες θὰ τὸς ἀρίσουμ' ἐδῶ κι' ο κύριος ἄς τὸς ψήσῃ να τὸς ράῃ!

Ἐννοεῖται πὼς αὐτὸ τὸ εἶπε στὸ θυμό του. Ο Κάσσανδρος όμως τὸ πίστεψε πὼς θὰ τὸν ἀρίνε μονάχο με τὸς κλέφτες. Κι' ἄρχισε τὼρα να παρακαλῇ:

—Για τὸ Θεό! κύριε Ἀστυνόμ, μὴ μὸς κάμετε τέτοιο κακό!... Μείνετε! πάρτε τὸς!... Σὰς ζητῶ συγγνώμη για ὅ,τι ἐγίνε!... Λάθος! γράψτε λάθος!... Σὰν ἄνθρωπος, γελάσθηκε κι' ἐγὼ. Μὴ μ' ἐγκαταλείψετε! Σὰς ἰκετεύω...

—Ἐλα τὼρα, που τὸ πίστεψες! εἶπε ο Ἀστυνόμος. Σοῦ ἄξιζε· μὰ δεν τὸ κάνω.

Μολις ἔσυχασε ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, ο Κάσσανδρος αἰσθάνθηκε ἄλλη, πὶδ δυνατὴ ἴσως, ἀνησυχία. Γιατί κι' ή δειλία του ἀκόμη ὑποχωροῦσε στη φλυαρία του.

—Κύριε Ἀστυνόμ, με, φώναζε, τὸς ψάξτε καλά; Μὴ μὸς ἔκλεψαν τίποτε; Μὴ πρόφθασαν να βάλουν χέρι στὸ χρηματοκιβώτιό;...

—Μὰ σεις εἶπατε, ὅτι δεν ἔχετε χρηματοκιβώτιο...

—Ω, κύριε Ἀστυνόμ...

—Εἶναι αλήθεια τὼρα, πὼς οἱ κλέφτες βρῆκαν ἕνα στὸν κρυψώνα. Μὰ δεν ἐπρόφθασαν να τανοίξουν. Τὸ κουβαλοῦσαν κλειστὸ όταν τὸς τσακώσαμε. Τί νος είναι λοιπὸν αὐτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο;

—Δικό μου, κύριε Ἀστυνόμ!

—Α, μὰ! Τὼρα τὸ ὁμολογεῖτε; Πολὺ καλά, σὰς πιστεύουμε. Ἐσυχάστε όμως· οἱ κλέφτες δεν πρόφθασαν να σὰς πάρουν τὸ παραμικρό. Ὅριστε! Τὸ βλέπετε;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΝΗΣ

«Μιά μεγαλοπρεπέστατη περρούκα, στολισμένη όμως ἀπὸ ἀράχνες...» (Σελ. 389.)

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΙΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΣΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1920

ΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ε. ε. η «Διάπλασις τών Παίδων» εισέρχεται εις τὸ 42ον ἔτος της. Πρέπει λοιπὸν νὰ σᾶς εἰδοποιήσω καὶ νὰ σᾶς προσκαλέσω ἀπὸ τώρα νὰνανεώσετε τὴν συνδρομὴν σας, ἢ ὁποία λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου.

Αἱ περιστάσεις, ἡ ἑλλειψίς τυπογραφικοῦ χάρτου, προπάντων δὲ ἡ **φοβερὰ ὕψωσις τῶν τυπογραφικῶν**, φαντασθῆτε ὅτι σήμερὰ ἡ «Διάπλασις» πληρῶναι τυπωτικὰ τὸ ΕΞΑΠΛΑΣΙΟΝ ἐκείνων πού ἐπλήρωσε τὸν καλὸν καιρὸν, δὲν τῆς ἐπιτρέπουν καμμίαν καινοτομίαν. Ὁ ἀεκόλουθησις νὰ ἐκδίδεται καὶ τὸ 1920 θά τεσσείλῃ, εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ, εὐχαρίστη μὲν ἂν θὰ εἴμπορῇ νὰ καλύπτῃ τὰ ὑπερόγκιστα ἐξοδα της. Διότι δὲν θέλει ναυξήσῃ—ὅπως ἐπρεπε μὲ τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν αὐξήσιν τῶν τυπογραφικῶν, τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἐνδεῖσις νὰ προσθέσῃ σελίδας ἢ νὰ βελτιώσῃ τουλάχιστον τὴν ποιότητα τοῦ χαρτίου. Ἐλπίζει ὅμως, ὅτι οἱ φίλοι της, ἐκτιμῶντες τὰς περιστάσεις, **θὰ τὴν βοηθήσουν**, ὅσον εἴμπορουν, διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ ὑπερτιμηθῇ:

Α'.) **Ἀνανεώσεως** προθύμως καὶ ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των, —τὸ ὅποιον εἶναι τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ συνδρομητοῦ.
Β'.) **Σεσαπιδώνοντες** μὲ τὸν μεγαλύτερον ζῆλον πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν.

Ἐάν καθὲ συνδρομητὴς κάμῃ αὐτὰ τὰ δύο, ἡ «Διάπλασις» θὰ εἴμπορῃ νάντιμεωπίσῃ καὶ φέτος τὰς τόσον δυσχερεῖς περιστάσεις, χωρὶς νὰ ἐπιβάλῃ καμμίαν αὐξήσιν. Μόνον λοιπὸν εἰς τὴν ἀγάπην τῶν πολυτιμῶν φίλων της στρεφόμενῃ, διατηρεῖ τὴν συνδρομὴν της ὡς ἔχει, **δρ. 12** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ **δρ. 15** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, καὶ τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου **30 καὶ 35 λεπτά**.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1920

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ **Νέα τοῦ 1920**, δύο μόνον εἴμπορὸν νὰ σᾶς ἀναγγείλω ἀπὸ σήμερον ἄλλ' ἄρκουν, διὰ νὰ ἰδῆτε πόσον ἀνώτερος θὰ εἶναι ὁ προσεχὴς τόμος. Καὶ πρῶτον, ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον θάρχησιν νέον μεγάλον μυθιστόρημα, ἐν ἀληθινὸν ἀριστούργημα,

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

πὺν πρῶτην φοράν μεταφράζεται εἰς τὴν γλῶσσαν μας (καὶ θὰ τὸ μεταφράσῃ ὁ κ. **Γρ. Ξενόπουλος**). Τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μεταφραστοῦ, τόσον γνωστὰ κ' ἀγαπητὰ σας καὶ τὰ δύο σᾶς διδόνουν τὴν ἐγγύησιν ὅτι ἡ **Δεύτερη Πατρίδα** θάφισι ἐποχὴν.

Δεύτερον, ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον ἐπίσης, ξαναρχίζον καὶ ἐξακολουθοῦν τακτικὰ αἱ περιλάλητοι, αἱ κοσμογάπητοι

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ τοῦ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

πὺν τὰς διαβάσουν μὲ τὴν ἰδίαν ἀπόλαυσιν μικροὶ καὶ μεγάλοι. Προσθέτω ἀκόμη, ὅτι εἰς τὸν τόμον τοῦ 1920 θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ θὰ τελειώσῃ τὸ ἀπαράμιλλον **ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ** τοῦ Μαλό, θὰ δημοσιευθῶν δὲ κ' ἕνα πλῆθος διηγήματα, πρωτότυπα καὶ μεταφρασμένα, θὰ γίνοντι ὅλοι οἱ Διαγωνισμοὶ κτλ. κτλ.

ΜΗ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΔΕΛΤΙΑ

Δελτία Ἐγγραφῆς δὲν θὰ μοιράσω, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τυπώσω. Ἀλλὰ ξεύρετε, ὅτι τὸ Δελτίον δὲν εἶναι ἀπαραίτητον. Ἐν ταχυδρομικὸν Δελτάριον, μίᾳ ἐπιστολῇ, εἴμπορουν εἰσάγετε νὰ τὸ ἀνταλλάξουν. Ἀρκεῖ νὰ γράφετε εὐανάγκιστα τὸνοματεπώνυμον καὶ τὴν διεύθυνσίν σας, ἢ τοῦ νέου συνδρομητοῦ. Καὶ ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος διὰ νὰ στείλετε τὰ χρήματα, εἶναι πάντοτε ἡ ταχυδρομικὴ ἐπιστολή.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Σᾶς περιμένω ὅλους!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΥΣΤΙΚΙΣΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΧΑΦΙΖ ΣΙΡΑΖΗ

Μεγάλο πρόβλημα ἀπασχολήσε καὶ θάπασχολησῃ πάντοτε, ὅσους ἀπασχολήθηκαν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ: ποῖος γὰναι τάχα ὁ ἀνθρώπινος προορισμὸς στίς τρεῖς τοῦ μαζί μορφῆς: Προορισμὸς τοῦ αὐτοῦ, προορισμὸς τῆς κοινωνίας καὶ προορισμὸς τοῦ εἶδους. Δὲν ἐξετάζω τὸ ζήτημα αὐτό, δὲν περιορίζομαι ἀκόμη οὔτε στὸ μυστικισμὸ πού ἐξετάζει λίγο-πολύ αὐτὸ τὸ ζήτημα, γιὰτὶ θάθελα νὰναφέρω λίγα καὶ γιὰ τὸ πανθελισμὸ, λίγα καὶ γιὰ τὸ σκεπτικισμὸ καὶ νὰ ξαμώσω ὅλα τὰ συστήματα τὰ φιλοσοφικὰ ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ νὰ ὀνομάσω τίς τρεῖς κυριώτερές του μορφῆς: Τὴ μορφή τοῦ νεοπλατωνισμοῦ, τοῦ μυστικισμοῦ τοῦ μεσαίωνα καὶ τοῦ μυστικισμοῦ τῆς νεωτέρας ἐποχῆς—κ' ὅλα αὐτὰ δὲ μπορεῖ νὰ μπουὲν βέβαια ἐν τῇ Διαπλάσει.

Εἰδὸς τοῦ μυστικισμοῦ εἶναι κ' ἕνα σύστημα πού λέγεται **τεσσαβ οὐ θ**. Σ' αὐτὸ τὸ σύστημα ἀνήκει καὶ ὁ διόκος μας Χαφίζ Σιραζή. Χαφίζ Σιραζή δὲν εἶναι ὄνομα. Εἶναι ψευδώνυμο. Τόνομα τοῦ Μεχμέτ Σεμσινδ—δὴν. Γεννήθηκε στὸ Σιράζ τὸ 1342 (720 τῆς Ἑγίρας). Ἐγίρα—ἡ φωνὴ τοῦ προφήτη Μωῦσε θ' ἀπ' τὴ Μέκκα ἐν τῇ Μεδίνα, 622 μ.Χ. Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ χρονολογία τῶν Μωαμεθανῶν. Ἀπέθανε τὸ 1414.

Στὴν ἀρχὴ δόθηκε ὅλος ἐν τῇ σπουδῇ τοῦ δικαίου. Ἐπειτα μελέτησε τὴν ἀραβικὴν φιλοσοφίαν καὶ ἐν τῷ τέλος ἀφῆκε τίς ἐπιστημονικὰς του μελέτας καὶ ἀφοσιώθηκε ἐν τῇ ποίησιν. Εὐγενικὴ ψυχὴ καὶ καλλιτεχνικὴ. Διεβίωσε ἐν τῇ τάξει τοῦ Καλενδέρ, δὲν ἤθελε σχέσεις μὲ μεγάλα πρόσωπα καὶ προτιμοῦσε νὰ περάσῃ τὴ ζωὴν του φτωχὸς καὶ ἀνεχός. Ὁ Σάις τῆς Μπαγκντίνης (Βαγδάτης) τὸν εἰρετῆσε πολλές φορές κοντά του, μὲ δὲν τοῦκαμε τὴ χάριν. Ὅλα ὅλα τὰ ποιήματά του 511, ἐν τῇ Περσίᾳ γραμμένα. Ἐν τῇ ἰδίᾳ ὡς τὸ τελευταῖον. Γλῶσσα μαλακὴ, ἀρμονικὴ πλούσια ἐλ φ α ζ ι ε. Τὰ μεταφράσαντες οὐ πολλὰς γλώσσας. Στῆς ὥδης τοῦ ὁ Περσὰ γλῶσσος: ποιητὴς μας γράφει σὲ τρόπο πού νὰ φαίνεται ὅτι ἐν τῇ ἐπιτολίᾳ παρατηρητὴ ἀνεμμένων ἡθῶν φιλόσοφος: σὲ τρόπο πού νὰ φαίνεται πὺς δὲ σέβεται τῆς θεοσεβείας τοῦ ἐντολῆς. Ἡ ἀληθινὴ ἐννοία τῶν ποιημάτων του ἀναγνωρίσθηκε πολὺ ὕστερα ἀπ' τὸ θάνατό του θεωρήθηκε μὲ ὑπερβολὴν μάλιστα μυστικιστῆς ἀδύνατον. Εἶναι ὅλος ἀλλογενής. Ἡ συλλογὴ του εἰσώθηκε γλῶσσα τοῦ ὁ ὁ ὁ ὁ. Εὐχαρίστη πολὺ ἐκείνους ποὺ συμβουλεύονται τὴν τύχην καὶ θεωρήθηκε προγενεστικὴ. Πολὺ εὐφρὴς καὶ ἐτοιμολογός. Ἡ συναναστροφὴ του κατὰ περισσοτέρους ἀπὸ εὐχάριστη. Ἡ

καλωσύνη του δὲν εἶχε ὅρια. Ἡ ἀγάπη του, ὅσοις τὸν πλησίαζαν, καίποτε καλύτερα ἀπεριόριστοι. Ἀπλούστατος καὶ ἐν τῇ σκαφτῇ καὶ ἐν τῇ Σάχη.

Κριεντισπράτη

ΑΠΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

XXIV

Μ' ἰδρὸν καὶ μ' ἀγκομίσχημα δίχως ἀνασασμὸν ἔσκαψα... Σκλήρυνε ἀγκυρὰ τὰ χέρια μου ἡ ἀξίνα. Κι ὅταν ἐπαρμύρεται κείστῃ γωνίᾳ νὰ ξαπλωθῇ εἶδα ὄνειρο τὸν κητό μου, γιοματὸν ἄσπρα κρίνα... καὶ γλῆμαινεν τὸν ὕπνο μου ἡ εἰκόνα αὐτῆς ἡ λευκῆς κ' ἀπ' τὴ χαρὰ μου ἀναφρίξεν ὅλο μου τὸ σῶμα.

Καὶ ἔσπινθα... καὶ τί εἶδα μπρός; —Ξεροὶ ἦσαν οἱ ἀνθοὶ κ' ἡ χέρσα γῆ ἦταν ἄσκαρτη ἢ πιότερη ἀκόμα...

XXV

Νὰ τὰ χωράφια ἀτέραντα πυκνοσπαρμένα καὶ χρυσὰ. Νὰ τὰ σιτάκια φουντωτά, πυκνά, σὺν τοῦ ἡλίου τὰ μαλλιά κ' ὀλοξάνοντες δέξ, τρέμουντες καὶ λάμπουντες γυμνὰ τῶνα πᾶ στ' ἄλλο, ἀπ' τὰ γεφυρῶν μίᾳ ἀνάσα φιλημένα... Καὶ μυστικὰ, ἐν τῇ σιγαλίᾳ, ἐν τῇ γαλήνῃ τὸ δειλὸν ἀργολκινίζοντα λαφρὰ ἐν τῇ ἀγκαλίᾳ τ' Ἀπρίλη. Μὰ ξάφνου ἀνορθώθηκεν ἀνατρίχιασε τὸ φῶς τους — Σκαφτῆς—στὸ ὅμορπον τσαπὶ—ἐρχεται—ἐν τῇ θεῷ τους!

Μεσηνητικὴ Ἀκτὴ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Κοντεύουν μεσάνυχτα τ' Ἀδελφῶν...

Ἀπᾶν στὸ γκρίζο τῆς νύκτας οὐρανὸν, τ' ἀστέρι, σὺν μικρὰ καντυλάκια, κινδυνεύοντας πότε τῶνα καὶ πότε τᾶλλο νὰ σβύσουν σὺν κάποιον τρελλὸ ἀεράκι νὰ τὰ φυσώσῃ, γίνονται τ' ἀδύνατό τους φῶς. Τὸ φεγγάρι, πού εἶναι τώρα στὸν καιρὸ πού, σὺν ἕνα μεγάλῳ ηλεκτρικῷ γλόμπῳ μὲ τ' ἄσπρο καὶ καθαρίον του φῶς, κάνει ἀγὸ-ἀγὸ τὴ συνειδητὴν του νυχτερινὴ πορεία, διαβαίνοντας καμωρτὰ ἀνέμεσα ἀπὸ τ' ἄλλα ἀστέρι, σὺν νῆμα ὁ βασιλιάς των. Κάποτε μόνον κανένα παιγνιδιάρικο συννεφάκι τὸ ἐνοχλεῖ, παίγοντας μπροστά του, ἀλλ' αὐτὸ τὸ περιφρονεῖ καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο του.

Κάτω, ἐδῶ ἐν τῇ πόλει, βαθεῖα ἡσυχία βασιλεύει. Ὅλοι σχεδὸν ἔχουν παραδοθῇ ἐν τῇ γλυκειᾷ καὶ πλάνα τοῦ Μορφέα ἀγκλή. Κάπου καὶ πού ἀκούγεται τὸ γαγγύσμα κανενὸς σκύλου, τὰ

ἡματα στὸ πλακόστρωτο τοῦ ρουροῦ χωροφυλάκα ἢ οἱ μαγευκοὶ ἦχοι καμμιᾶς κιθάρας πού ἡ συνοδεία καὶ ἡ γάργαρη φωνὴ τοῦ τραγουδιστῆ. Ἐν τῇ ἐλαφρῇ ἀγκυρᾷ, ἕνα μελτεμάκι, πού χύει μύσους, ἐρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸ ρομάντισμ αὐτῆς τῆς νύκτας, κουνώντας τὰ φύλλα τῶν ἔντρον μ' ἕνα ρυθμικὸ φρουρὸν.

Κ' ὁ στρόβιλος τοῦ γέρο-Χρόνου γυρίζει πάντα ἀκούραστος... **Φλάμπουρο τῆς Δευτερίας**

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅταν ἦμουν μικρὸς κ' ἐγυρίμεν κάποτε ἀπὸ ἐκδρομὴν εἰς ἐλφονύς, μὲ ρώτησε ἡ ἀδελφὴ μου: —Καὶ τί εἶδες ἐκεῖ; —Καὶ καμὴλὴς ψηλές! —Σὺν πόσῳ ψηλές; —Νά, σὺν τῷ μπασμάτ' Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀριστ. Ν. Τζικα

Ο Κουφισκεφ'λάκης μονολογᾷ:

—Μισῶ ὅλα τὰ πράγματα πού κινεῖται ἐν τῇ ἀέρι. Παρά-λυμας χάρι, αὐτοὺς τοὺς κινεῖται ὑπὸ τῆς Γλυκεῖας Ἀναμνήσεως

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ὁ συνοδὸς τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτά λαβὴ ἀπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐάν θέλῃ νὰ δημοσιεύσῃ καὶ τὸ μᾶλλον εἰς τοὺς Ἀύτας, πρέπει νὰ ἐκτελέσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.

α'.) Παλίντινον ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Πατρὶνὸν Ναυτοπούλου

ΝΑ	ΠΙ	ΖΑ
ΒΕΡ	Α	ΦΛΩ
ΡΟΙ	ΚΟ	ΒΑΔ
ΚΑ	ΝΗ	ΛΑ

Τέσσαρες πόλεις τῆς Μακεδονίας.

β'.) Γρῦφος	
ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τροπαίου	
ΓΑ ::	α κρ
	κρ
γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς	
ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεῶς Charade	
ans mon premier, je vais	
ou vite ou lentement;	
mand je trouve mon second,	
je vais comme le diable.	
lais si tu réunis mon	
tout, adroitement,	
ne suis plus mobile,	
alors je deviens stable.	

Αἰσεις τοῦ 14ου φύλλου

α') Δευκόν, μέλαν, γ') ΡΥΙ Σ ράσινον, φαῖον, κίτρι- URNE ν. —β'. Τὸ ὄρο: IN SU λη(ὄχι) τῆς Εὐβοίας. SE UL

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐτεθῆσαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 3053—τόσοι εἶχον ἐγγραφῇ μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου εἴτε ἐτήσιοι, εἴτε ἐξαμηνιοί, εἴτε τρίμηνοι—καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐπόμενοι κατὰ σειρὰν ἀριθμοὶ κερδίζοντες τὰ γνωστὰ ἐκ τῶν προηγουμένων κληρώσεων δῶρα: 2077, 997, 1612, 784, 2736, 103, 1839, 1168, 883, 1393, 243, 1912, 607, 1059, 2893, 400, 1758, 1435, 2979, 341, 1016, 746, 1532, 1985, 1314, 2330, 506, 968, 696, 1687, 852, 2502, 42, 1883, 1143, 777, 3047, 1962, 1218, 463, 1579, 2164, 182, 1634, 925, 357, 2017, 2788, 2674, 535.

Ἡ Γ' ΚΛΗΡΩΣΙΣ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1919 **Στερεότυπον:** Ἀν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, πού ἐπικολα βόλακε καθύστερ τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν ἐν τῇ «Ὀδηγῇ τοῦ Συνδρομητοῦ», ἅμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικὰ.

ΕΛΑΒΑ τὸ καλὸ αὐτὸ γραμματάκι: «Εὐχριστῶ θερμότατα τῇ Διάπλάσει: γιὰ τὰ καλὰ τῆς λόγια. Κι' ἂν μὴ νομίζῃ πὺς ἦεν δυνατόν νὰ μὴ ἔχω περάσει κ' ἐνὶ ἄπ' τὸ Σχολεῖόν της! Ἡμουν, μικρότερος, μὲ μὲ τὸν ἀδελφόν μου, διότι της (καὶ μὲ τὴν ἑταιρικὴν ψευδῶν: Δουξ τῆς Ναυπλίου!) δυστυχῶς ὅμως κακῶς περιεστῆς τῆς ζωῆς: μὲ ἔχον περιορίσει τὴν ἐνέργειάν των παιδικῶν χρόνων. Καὶ πάλι εὐχαριστῶ.—Γ. Ἀδάνας».

—Εἰμὶ κατενθουσιασμένη πὺς βγῆκε ἀπὸ τὸ Σχολεῖόν μου ἕνας τέτοιος ποιητής. Καὶ θὰ ἦμουν ἀκόμα περισσώτερος, ἂν ὁ κ. Ἀδάνας, γιὰ τὰ τροφεῖα, ἀποφασίζε νὰ γράφῃ κάπου-κάπου καὶ κανένα ποιηματάκι γιὰ παιδιὰ καὶ νὰ μὲ τὸ στέλλῃ νὰ τὸ δημοσιεύω. Ἀ: ἐλπίζω, ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς τῆς γραμμῆς. Ὅτ' ὁ σκεπθῇ.

Τὸ εἶπα πολλὰς φορές, **Φαλαξ**: Σὲ ὅλα τὰ τετράδια Μ. Μυστικῶν πού στέλλει, μπορεῖ κανεὶς νὰ γράφῃ τίς ἴδιες ἀκριβοὺς ἀπαντήσεις. Νὰ ἔχῃ δηλαδὴ ἕνα τύπο τετραδίου καὶ αὐτὸν νὰ μεταχειρίζεται γιὰ ὅλους. Κι' εἶναι ἴσως τὸ πῶς σωστό. Γιατὶ ἐν τῇ τετράδιῳ γράφει τίς ἰδέες του καὶ, φυσικὰ, τίς ἰδίες ἰδέες θὰ ἔχῃ γιὰ ὅλους. Δὲν μπορεῖ, πῆχ: γράφοντας σὺν Α. νὰ προτιμᾷ τὸ γαλλεῖον χρώμα, καὶ γράφοντας σὺν Β. νὰ προτιμᾷ τὸ κοκκίνο. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ διατύπωσις μπορεῖ νὰ διαφέρῃ, δὲν ἐμποδίζεται, ἐν τῇ ἰδίᾳ, νὰ γράφῃ καὶ τετράδιον μὲ ἀπαντήσεις διαφορετικὰς.

Πόλεμος, σ' ἐνέγραφε στοὺς «Φοιτητάς» καὶ μπορεῖ νὰ εἶσαι ἡ τύχη πὺς θὰ λῆθῃς ἀντιπύον.—Τί; Ὁ ἀρῆς; στᾶς Ἀθῆνας νὰ μείνης λίγον καιρὸ καὶ τὸ σκέπτεσαι νὰ μ' ἐπισκεφθῇς: σὲ γραφεῖτο μου, γιὰτὶ... ντρέπεσαι; Μὴ τὸ ξαναπῇς! Σὲ περιμένω χωρὶς ἄλλο. Ἐστᾶτε, Σφονγγαρά. Τὸ ἔγραψα δὲ πὺς μόνον ἀπὸ ἀμέλεια δὲν ἦταν

δυνατὸν νὰ μὲ μὲ γράφῃς: ἐπύ. Πού εἶναι τώρα ὁ ἀδελφός σου; Ἐν τῇ ἰδίᾳ; καλὰ, ἔ; Φιντάζομαι ὅμως τὴν ἀγωνία σας ὡς νὰ φθίσαι, μετὰ τὸ τηλεγράφημα... Ἐ, αὐτὸ ἔχει ἡ ζωὴ. Νὰ εἶναι μόνον περαστικὰ.

Βρέχει, βρέχει, διαρκῶς βρέχει. Τρεῖς ἐβδομάδες τώρα διακοπὴ ὁ ἐλαινός: αὐτὸς καίρος κ' εἴμεθα ἀκόμη ἐν τῇ ἐξοχῇ... Ποιὸς μὲ γράφει; ἔτσι; Ἡ **Γλυκεῖα Ἀναμνήσις**. Ἀ, τί ὥρατα πού μὲ περιγράφει τὴν ἐξοχὴν τῆς μὲ τῇ βορῇ. Κομμάτι γιὰ τὴν Σελίδα κ' ὅχι ἀπλὸν γράμμα. Καὶ νὰ συλλογισθῇ ἐν τῇ ἰδίᾳ, —σὺν αὐτοῖς πῆχ: πὺς μὲ καταγγέλλει ἡ ἔδρα, —γιὰ νὰ μὲ στείλουν μίᾳ ἀπλουσιᾷ περιγραφῇ ἀπὸ τὴ φύσιν, πρέπει νὰ τὴν ἀντιγράψουν ἀπὸ ἄλλο περιοδῖον! —Κι' ἐν τῇ ἰδίᾳ, φιλῶν μου, κατὰ λέξιν. Γιατὶ αὐτὴς οἱ λίγες ἀλλαγὲς πὺς βλέπεις, εἶναι τὰ διορθώματα πὺς κανὼ ἐγὼ ὅλα σχεδὸν τὰ κομμάτια πὺς δημοσιεύω ἐν τῇ πολυαπῇ κ' ἀξιολύπητῃ αὐτῇ Σελίδᾳ...

Ἀκούστε τί ἐπῆκε κ' ὁ **Ἀρης**, πὺς γύρισε προχθὲς ἀπὸ τὴν Πόλιν μὲ τὸν «Ἀδριατικόν»: Τὴ στιγμὴν πού τὸ κατέβηκεν ἐν τῇ βάρκᾳ, τὸ μπαούλο τοῦ ἐπέπεσε ἐν τῇ θάλασσᾳ καὶ ὅλα τὰ βιβλία πὺς εἶχε μέσα, χρυσόδετα καὶ περισσότερα, ἄξιαν 800 δραμῶν τουλάχιστον, βράχθηκαν καὶ χάλασαν. Καὶ τότε μὲ ρωτᾷ τί νὰ κάμῃ; νὰ ἐπιδώσῃ μὴνυσιν ἐναντίον τοῦ βαρκάρη; —Μὰ βέβαια πὺς ὁ βαρκάρης ἐπρεπε νὰ πληρώσῃ τὴν ζημίαν. Ἄν εἶναι ὅμως κανένας πτωχὸς οἰκογενειάρχης;...

Κι' ἄλλη ἀρχίζει τώρα τῆς γραμμῆς μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ τὴ βορῇ: ἡ **Φιλόπολις Ἑλλανίας**. Περιέργου πράγμα, ἀλήθεια, νὰ βοεῇ παντοῦ. Ὁ λέγει κανένας πὺς εἶναι Ὁ πτωχὸς, Φιλόπολις... —Ναί, αὐτὴ εἶναι ἡ **Ψεύτικη Κουκλιτσα** πὺς γράφει τὰ ὥρατα ποιήματα, αὐτὴ πὺς κατὰ εἶδα τὴν εἰκόνα της ἐν τῇ Σελίδᾳ, ἐπειδὴ βραδεύθηκε ἐν τῇ Διαγωνισμῷ.

Ἐστὶ γρήγορα περὶ τὸ καιρὸς, **Ἀδελφοί τοῦ Ὁραίου**: Ἀπὸ τὸ καλὸν καιρὸν σὺν χειμῶνι κ' ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν ἐν τῇ σχολῇ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Κι' ἔπειτα νὰ τὴν κανεὶς πάντοτε ἐν τῇ ἰδίᾳ τοῦ αὐτοῦ τοῦ γρήγορου πέρασμα καὶ νὰ μὴ χάνῃ τὸν καιρὸν τοῦ, νὰ μὴν ἀναβῇ καὶ νὰ μὴ λῆθῃ ἐν τῇ περὶ τῆς Σελίδας γραμμῆς κ' ἀδύνατον...

Τὸ **Δοξαζόμενον Γιαγαράν**, —περαστικὰ του, εἶναι ἀρρωστος ὁ καίμενος καὶ μὲ γράφει ἀπὸ τὸ κρεβάτι, κανόντας γραφίον δύο δευτέρους τόμους μου, —μὲ ἐκφράζει τὴ μεγάλην του χαρὰ γιὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν «Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν» τοῦ Φιλιδάνα. Ἐν τῇ ἰδίᾳ—μὲ γράφει, —ἐν τῇ ἰδίᾳ πὺς ἐδημοσίευσεν σὺν θέσιν τῶν «Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν» δὲν ἦταν ὡραία, καὶ ἄλλο! Ἀλλὰ σὺν τῇ «Ἐπιστολῇ» ποτέ. Τίποτε δὲν

τοί μου είχαν στείλει Γενικός Στατιστικός των Ευσήμων και γι' αυτό είπα πώς μ' ἐβοήθησαν.) **Ίδανικότητα** (τὸ ἔλαβα.) **Ἀλαμάναν** (ἐγένιναν δεκατὴν) **Μεγάλην Ἰδίαν** (ναί, τὰ εἶδη ὅλα τῶν Ἀσκήσεων εἶναι περισσότερα· ἀλλὰ διὰ μιαν Συλλογὴν 15 εἶδη εἶναι ἀρκετὰ· ἐπειτα δὲν κάνουν ὅλοι τὰ ἴδια.) **Κόδοιγκτων** (ὁ Ἰνδικὸς Γρίφος δίδει τὸ ἀρχικὸν κάθε λέξεως καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν λοιπῶν στοιχείων τῆς· π. χ. ζ (3) η (0) ε (4)=Ζήτω ἡ Ἑλλάς.) **Δύραν τοῦ Ομήρου** (παρέλαβα καὶ ἔστειλα.) **Σβέντζον** (παρέλαρα τὰς 5 δρ. καὶ σ' ἐπίστωσα.) **Δορυφόρον** (ἀπόστολος· πρίγκιπις ἡ συνδρομὴ σου ἔληξε τὴν 31 Ὀκτωβρίου.) **Π. Ι. Χατζ.** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· φύλλον ἔστειλα.) **Ἀνεμοστρόβιλον** (δὲν ἐνθυμούμαι ἂν εἶναι ἀνάγκη, μου τὸ ξαναγράφεις.) **Ἡρωϊκὴν Σάμον** (α', καὶ με νέον ψευδώνυμον, τὸ ἴδιον εἶναι, ἐκτός Διαγωνισμοῦ β', ὅχι, δὲν ἐπῆρε.) **Γραμμὸν Ἀνθοπέταλο** (πολύ μ' εὐχαρίστησε τ' ὄρατό γραμματάκι σου) **Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα** (ἔστειλα καὶ περιμένω γρήγορα νὰ τὰ στείλῃς.) **Κόρην τοῦ Βουνοῦ** (ἔλαβα.) **Ἡρώδη τῶν Ἀττικῶν** καὶ **Ἡερσία** (τὰ τελευταῖα φύλλα τυπώθηκαν ἀργότερα τοῦ συνήθους.) **Ναυτόπουλο τοῦ Βοσπόρου** (ἄλλο τὸ **Ναυτάκι**.) **Δέναν** (ἔλαβα καὶ ἀνανέωσα τὴν συνδρομὴν σου· ἡ ἀρχὴ ἐστάλη.) **Θελικτικὴν Κωνίπολιν** (καλῶς ἤλθες!) **Φαληρικὴν Αἶσαν** (ἔχει καλῶς.) **Φρόντον** (παρέλαβα τὰς 5 δραχμάς· διὰ τὸ ἄλλο νομίζω ὅτι σοὺ ἀπέντησα.) **Βεοβέναν** (ναί, θὰ περιμένω λοιπὸν τὴ νέα φωτογραφία.) **Γέρω-Λήμον κτλ. κτλ.**

Δημ. Σ. Κόκ., Ἑλένην Δεοντ., Ξεπομ. Ὄρδον, Ρέικι τῆς Διμον-θίλασσας, Κωνστ. Γ. Π. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Ὀμηρον, Ἀπελευθ. Μικρασιάτην, Εὐάνδρον Ἡπειρον, Μυρτιάδην, Μοσχομάγκαν τῶν Παρισίων, Ὑπερίφωρον Ἑλληνόπουλο, Ἀθάναντον Ἰδανικόν (ἔστειλα.)

Εἰς δὲς ἐπιστολὰς ἀνοῖξα μετὰ τὴν 29 Ὀκτωβρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, καὶ 24ος.—Ἐκαστος τόμος **δραχ. 3**, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος **δραχ. 3,20** διὰ τὸ Ἑσωτερικόν καὶ **δρ. 3,50** διὰ τὸ Ἑξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὅλῳ.—Ἐκαστος τόμος ἀρραπτος **δρ. 10** καὶ ραμμένος **δρ. 11**. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἑσωτερικόν **λεπτά 50** ὁ ἀρραπτος καὶ **δρ. 1,50** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικόν **δρ. 1,50** εἴτε ἀρραπτος εἴτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 183ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων 7)βρίου—Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ἰανουαρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν ᾖ ἔχον ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλιδίων]

656. Δεξιόγραφος

Φθόγγο μουσικῆς λαμβάνω
Καὶ μὴ ἀρχαία μετοχή
Καὶ σοφὸς ἀρχαῖος κάνω
Νῆναζήση στή στινμή.

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Τεῦθρε

657. Μεταγραμματομοῖς

Χωρὶς ἐμέ, οὔτε νύκτα
Δὲν βλέπεις οὔτε ἡμέρα.
Κεφάλι ἄλλο μου βάνεις;
Μικρὸ νητάκι κάνεις;
Εἰς τὸ Αἰγαῖο πέρα.

Ἔσταλη ὑπὸ τῆς Φαληρικῆς Αἶσας

658. Ἀναγραμματομοῖς

Τῆς Εὐδοκῆς μικρὸ Κράτος
—Μὰ με ἔλο στήν ἀξία,—
Δι' ἀναγραμματομοῖς,
Ἡ κοινὴ ὄνομασία

Ἀνθὺς γίνεται γνωστοῦ.

Ἔσταλη ὑπὸ Στανουλάς Μαρκοπούλου

659. Τρίγωνον

* * * * * = Τροφή.
* * * * * = Ἀκρωτήριον
* * * * * = Ἀσθρον.
* * * * * = Ἐμφυχον
* * * * * = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἔσταλη ὑπὸ τῆς Κοσμοκρ. Ἑλλάδος

660. Ἀστήρ

* * * * * Νάντικατασταθῶν
* * * * * οἱ ἀστερίσκοι διὰ
* * * * * γραμμάτων οὕτως
* * * * * ὥστε νάναγινώσκον-
* * * * * ται: ὀρίζονται: Μοῦ-
* * * * * σα, καθέτως: Γίγας,
* * * * * διαγωνίως δὲ βρσι-
* * * * * λισσα τῶν Θηβῶν
* * * * * καὶ Πλανήτης.

Ἔσταλη ὑπὸ τῆς Εἰμαρμένης

661. Ἐπιγραφὴ

Σ Η Σ
Η Ο Π Η
Μ Ω Ρ Ε Τ
Ε Σ Ι Ε Σ
Ι Μ Υ Σ Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἔσταλη ὑπὸ Ἀγγ. Α. Περγλέγκου

662—666. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν. ἄνευ ἀναγραμματομοῖς, ἀλλὰ τὸσαι λέξεις:

λάος, ὄβλις, κῆρος, Ἰανός, πάλος

Ἔσταλη ὑπὸ Σώτου Μαρκοπούλου

667. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης:

1, Πόλις τῆς Π. Ἑλλάδος. 2, Νῆ-
σος τοῦ Αἰγαίου. 3, Μουσικὸν ὄργανον. 4, Τόπος προσευχῆς. 5, Μῆν. 6, Μοῦσα.

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειρου τ. Ἑλλάδος

668. Ἐπισοσύμφωνον

αι - αηαι - εται - αειουα - η - εαο

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Ἀεροι. Σημαιοφόρου

669. Γαῖφος

Μ Τ α λ ο λ ο λ ο
ι ο ν

Ἔσταλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομ. Χαϊμέρας

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήναι.

Τυπώνονται ὁλονὲν οἱ:

“ΦΟΙΤΗΤΑΙ,”

τοῦ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

εἰς χίλια μόνον ἀντίτυπα. — Τὸ βιβλίον θὰ εἶνε ἑτοιμον περὶ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΗ ΔΕΚΤΟΙ

μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλίων.

Τιμᾶται ΔΡ. ΠΕΝΤΕ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 36

482. Παλατίνος (πᾶ, λᾶ, Τήνος).—489. Κατίνα (κάτι, να).—493. Ἀρίων-ᾠρῶν.—494. Χλόη-χολή.

485. ΕΥΤΕΡΠΗ 486—490. Διὰ τοῦ Α: Κασ-
P E σάνδρα, Ἀ-
B O I Ω T P I A σ α ν δ ρ α ν,
I A P A * α ρ ν α ν,
A I A Σ * Α κ ρ ᾱ γ α ς,
A * Α κ ᾱ μ α ς,
Σ N Γ ᾱ β α λ α.
—491. Ἄλλοι

στὸν καλομάθητο δὸς νὰ κακομαθῇ.—492. ΖΗΝΟΒΙΑ (Ζήνων, Οἶνον, Πολύ-
βιος, Ἀσπασία).—493. Τὸ καπνισμα εἶ-
ναι κακὴ ἔξως.—494. Ἐσοᾶεἰ ἔτοι-
μος (ἐς ο α-διέ Τιμος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μάλ᾽ ἀ-
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν
τῶν 10 λφ. 20 λεπ. ἡ λέξις, με παχεῖα
δὲν στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ κεφαλαία λεπ.
40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[10'—626]

ΣΤΗΝ ΙΔΕΩΔΗ ΕΛΛΑΔΑ

Δὲ μπορῶ, δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ
καταλογίσω τίποτα στὸ θεῖο σας.
Γιὰ μένα δὲν τοῦλπε ποτὲ τὸ χαμό-
γελο ἀπ' τὰ χεῖλη. Ἡ καλωσύνη τοῦ
για μένα δὲν ἔτανε ψευτικὴ. Τὸν εὐχα-
ριστῶ πολὺ πολὺ γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ,
γιὰ τὴν ἐκτίμησίν τοῦ καὶ γιὰ τὰ συγ-
χαρητήριά τοῦ. Σὰς εὐχαριστῶ καὶ σὰς
ἄλλο τόσο γιὰ τὸ ἐνδιαφέρεσά σας καὶ
γιὰ τὰ συχαρητήρια σας.

Πειρακτικῶς κ. ἄ.

Σημ. τ. Διαπλ.—Μὰς εἶχε σταλῇ σύν-
καιρα ἀπὸ τοῦ Πειρακτικῶς ἢ
ἀπάντησίν τοῦ στὴν Ἰδεωδὴ Ἑλλάδα:
Δὲ δημοσιεύτηκε νωρίτερα, γιατί εἶχε
παραπέσει στὸ τυπογραφεῖο καὶ τοῦ τὴν
ἐξαναζητήσαμε

[10'—627]

Νίκη τῆς Αἰγίου, τίς εὐχάς μου
με μεγάλη καλωσύνη καὶ με ἀγά-
πη πραγματικῇ...

Πειρακτικῶς

[10'—628]

Οἱ ἄσπρο στὸ **Φίδρο** τοῦ **Λεβάντε**
ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

[10'—629]

Αρη, Κνανόλευκο Λάβαρο, Μπουμ-
πουλίνα, μπορῶ νὰ μάθω τὰς δι-
ευθύνσεις σας;

[10'—630]

ΘΡΙΑΜΒΟΣ! ΔΟΞΑ! ΝΙΚΗ! ΣΤΟ
ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

[10'—631]

Σελήνοφωτισμένη Θάλασσα, ἀπὸ τὸν
ὥρατο λοιπὸν Εὐρίπο·!..—**Μα-**
γνευτικὸν Σελήνοφω, ἀπὸ τὴν ἐξοχή
μ' ἔφερες πάγους...γιατί!;

Ἀδελφὸς τοῦ Ὁραίου

[10'—632]

Αγαπητὰ Διαπλῶστούλα, ἀνταλλάξτε
καὶ με μένα Μ. Μ. Εἶμαι δροσιὰ
γεμάτη.

Φαληρικὴ Αἶσα

[10'—633]

Αριελ, Ἄσμα Νηρηίδος, Δευτεριά,
Ἀστεροῦμαι τετραδίων σας. Εἶμαρμένη
Ἰδανικότης, Ζινέττα, Ἐπιτάλοφος,
Συριανοπούλα, δέχισθε ἀνταλλαγὴν!

Μαγνευτικὸν Σελήνοφω

[10'—634]

Ανταλλάσσω Μ. Μ. με ποιητὰς καὶ
ποιητρίδας.

Ταπεινὸν Ἴον

[10'—635]

Επιθυμῶν νὰ κάμω Διύκωμα Μ. Μ.
παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε μέχρι
τέλους Δεκεμβρ. Τὸ καλύτερον τετράδιο
βραβεύεται διὰ τριτράχμου τόμου.

Ἐπερίφωρον Ἑλληνόπουλο

[10'—636]

ΥΠΟΣΓΗΡΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ "ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ",
στὸ φετινὸν **Δημοψήφισμα** ἢ

ΕΝΔΟΣΟΣ ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ

[10'—637]

ΙΔΡΥΤΕΣ Τ' **ΑΝΘΩΝΑ, ΑΠ' ΤΟ**
ΦΙΟΡΟ ΤΟΥ ΛΕΒΑΝΤΕ

Γιὰ τὴν πρωτοτυπία τῆς Συντροφίαις
Σας δεχθῆτε θεομὰ συχαρητήρια.

[10'—638]

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ ἈΤΡΟΜΗΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣ, ΜΠΟΥ-
ΜΠΟΥΛΙΝΑ, γιατί δὲν ἀπαντήσατε;

ΓΟΡΓΗ ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

[10'—639]

Ανεξάρτητοι ψηφοφόροι, ψηφίσατε τὸ
γεμᾶτο καλαίσθητον ψευδώνυμον

ΙΔΕΩΔΗΣ ΠΑΤΡΙΣ

Νίκη! Νίκη! Νίκη!

[10'—640]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΡΕΛΩΝ ΚΕΡΚΥΡΑΣ"

Πρωτοφανὸς κραταιότητος

Ἐργασίαι ἀρχοῦναι 1ην Δεκεμβρίου.

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Ἰδρὸν-
ται παρατηρήματα. Ζητήσατε κανο-
νισμὸν: Θ. Γ. Κούδαν, p. r. Πύργον.

[10'—641]

Εμφανισμένη σήμερον ἀνταλλάσσει

με ὅλους Μ. Μ. ἡ...

[10'—642]

Ανταλλάσσω Μ. Μ. με ὅλους καὶ

ὅλας. Ἐμπρός! περιμένω.

Σταραφονεσίλα